

ΚΑΡΥΔΟΦΥΛΛΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
(ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ)
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 21 'Απριλίου 1933
ΧΡΟΝΙΑ 2η—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 70

ΕΥΘΥΜΟ—ΣΑΤΙΡΙΚΟ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΒΕΖΥΡΗ ΤΟΝ ΚΑΛΟΤΗ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗ

— Μπαρ-άσκέρ, Κοντύλ έφέντη, σαμπαχλάρ χαϊρ έλσοούν !
— Καλή μέρα σου, λεβέντη ! (Βάλα ! Μά τον 'Ιησούν, σίγουρα τάχει σ'τριμμένα). Πώς είσαι κύρ Παναγή ;
— 'Εή, Γιώργη, πέκ έή. Νιτσιν έτσι με κυτάζεις ;
— Τούρκικα με κουβεντιάζεις ;
— Σέντα τούρτσα μίλα έφέντη να τά μάθουμε καλά να μάς ποδυε μασαλά.
— Μά για πές μου τί σύμβαίνεις ;
— Τόν 'Ιούλιο τί γλέντι μες στην 'Αγκυρα θά γένει με τόν Μουσταφά Γαζή ! Γκελετζέκμισιν μαζί ;
— Καί γώ σουστρικαν θαρρούσα, Παναγή μου, κι' άπορρούσα πώς, που τάχεις τετρακόσα ! Πά να πεί μάς προσκαλούνε !
— 'Εβελ ! Θένε να μάς δούνε...
— 'Εχουμε (να φάμε γρόσα !
— Με τσουβάλι μπαγκανότες.
— Τι ταούκεφού ! Τι κότσι ! Τι πιλαφά και χαλβάδες !
— Καισαρίας παατυρμαδες και σερμπέτια και γλυκά και καφέδες σεκερλήδες σαν άγάδες μερακλήδες ξαπλωμένοι (στα ντιβανία τα παχιά με περηφάνεια !
— Ναργικιλδες δε θά πιώμε ;
— Καί τοιμπούκια και λουλάδες. Στα χαρέμια θά χωθούμε, γελ' κεφίμι με χανουμάκια !
— Άλλα παίζουν μπαγλαμάδες ουτια, ντέφια, γκεμετζέδες, άλλα σέρνουν αμανέδες άλλα παίζουν παλαμακια κι' άλλα ολόγυμνα χορεύουν της κοιλίας τόν χορό και τόν ταελέμπη γυρεύουν !...
— Παναγή μου δε μπωρά !
— 'Οφι ! Άμάν ! Θά τρελλαθώ !
— Παναγή μου αν δε με πάρεις, ξέρτα, θά σκοτωθώ.
— Χότζα δάοκαλο να παρεί σαν έμέ, να μάθει γλώσσα ! Γκιτί ! Καί μη λυπάσαι γρόσα.
— Χοντζα ; 'Εχω τόν Μπουτοσάκην που βαθειά τη γλώσσα ξέρει. Θά με κάνει σε λιγακι εις την Τουρκική ξεφτέρη. Τις ή ανάγκη να ξεδάρω ;
— Σίμντι γκιτί, γιατί νυστάξα...
— Στής πολιτικής τα δ'εβάνια λάμπω πάνω απ' τα Βαλκάνια Της πολιτικής τ' αόλανι είμαι και με καλοπιάνει ή 'Ανατολή κ' ή Δύση. 'Ηλιός είμαι δίχως ταίρι που τ' αστερί του Δεφτέρ, μία για πάντα θά τ' έβύσει.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΣΟΥΓΚΡΙΣΜΑ

— Στήσε, λοιπόν Παναγή μου, τί τρομάζεις !
— Δίν παίζω τα επαίρματα και μή φωνάζεις !
— Δίν έχεις αυγό της πλειονοψηφίας ;
— Ναι, μά είνε πιό γερά τ' αυγά της Γερουσίας.

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΑ

Με τόν αεροπλάνο «Ποιητής» της Φαντασίας απ' της πραγματικότητας τόν Μπουρτζέ άπεγειώθην — λήθη στη γούπη της ηλοκεία της άμασίας — γιατί απ' τόν Πυροβόλο τού έρωτος έτρώθην.

Κ' είδα τήν κάτοψη σου, φός μου, από 1000 μέτρα ύψος — με τήν ούρανία σου κορμοστασιά μούστριψε ή βίδα. — Τό κεφαλάκι σου χιονοσκεπές και ολόασπρο σά γύφος που για Mont-Blanc τόν νόμισα από πιτιρίδα.

Σ' αγάπησα μ' αγάπη ούρανόμηκη — έτσι μετρούμε τήν αγάπη έμεις οι αερόλυκοι. — Σάν τηλεγράφημα ταχύς, σαν νακανα κακούργημα προσεγειώθην και έγραψα τούτο δώ τόν σαχλούργημα.

MARI NETTI

ΣΗΜ. Μ. Νί Μ π ό ρ ζ έ : αεροπρόμιον των Παρισίων.
Μ ο ρ μ ο υ τ α σ ι α : από 1000 μ. ύψος έπως εξακρίθωσε και ο Πικάρ, άκτόπικιν κάνει τόν σύσταλός άνάστημα των ανθρώπων.
'Α ε ρ ό λ υ κ ο ι : κατά τόν θαλασσόλυκοι.

ΤΟ ΚΑΡΥΔΟΦΥΛΛΟ

— Μά σπτάς, γιατί είνε ετσι κακός ο άνθρωπος ! Η απάντηση είνε πολύ εύκολη. Διότι έχει στομάχι, που πρέπει να γεμίσει τρεις φορές τήν ημέρα.
— Καί τα ζώα έχουν στομάχι κ. Κόφα. Καί όμως δεν είνε κακά έξόν από τα θηρία.
— Πιστεύω πως μέσα στα θηρία περιλαμβάνεις τα τετραπόδια, τα φτερωτά, τα ένυδρα, τα άμφίβια και τα έρπετά.
— Φυσικά.
— Τότες έχαστε τήν ίδια άλογία της κακίας στό ζωικό βα-

σίλειο και στήν ανθρώπινη κοινωνία.
— Οι άνθρωποι δηλαδή δεν είνε πιό κακοί από τα ζώα ;
— 'Όχι. 'Αλλ' αυτό δε σημαίνει και πως οι άνθρωποι είνε καλοί ή δικαιολογημένα κακοί.
— 'Εγώ κ. Κόφα, νόμιζα πως είνε πιό κακοί από τα ζώα γι' αυτό τούς κατηγορούσα. 'Αλλοίωτικά τί φταίει ο άνθρωπος ; 'Ετσι είνε πλασμένος ο κόσμος.
— 'Εδώ είνε τόν μεγάλο λάθος. Τα ζώα είνε άλογα όντα. 'Ολες τες όφ' πράξεις καθοδηγούνται άπό τόν στομάχι τους. Τό ένστιχτό της αυτοσυντήρησης τά κάνει να

τρώνει τόν δυνατό τόν αδύνατο. 'Ενώ ο άνθρωπος έχει λογικό. Καί καυχιέται πως διευθύνει όλες τις πράξεις του ή λογική. Στην πραγματικότητα όμως και τού ανθρώπου τόν μυαλό είνε στό στομάχι. Γι' αυτό είνε κακός.
— Τι θάπρεπε να κάνει. Να μην τρώει επειδή είνε λογικός ;
— Τι θάπρεπε να κάνει ; Να οργανωθεί, με τή λογική του σε μία κοινωνία, όπου να τρώνε μόνο όσοι εργάζονται κατά ένα τρόπο που να είνε ή εργασία τους χρήσιμη στην κοινωνία και όχι μόνο στό άτομό τους.
— Καί μήπως δεν είνε οργανωμένος ο άνθρωπος σε κοινωνία τώρα ;
— Είνε. 'Αλλά σε μία κοινωνία που καλοτρώνε και βκαλοπερνούνε μόνον εκείνοι που δεν εργάζονται παραγωγικά... 'Ε ! πού πιά ; !... Πώς έφυγες ;.. Βρέ φύλλο ! Τι πήγες κ' έπεσες στη βέση τού δρόμου ; 'Ελα κοντά μου ν' άκούσεις !
— Δέ θέλω. Δεν τά καταλαβαίνω αυτά που μου λέτε, κ. Κόφα.
— Καλά, αλλά μην κάθεται στη μέση τού δρόμου. γιατί θά σε πατήσουνε. Πρόσεξε θά σε πατήσει αυτό τό κορίτσι που έρχεται κατά πάνου σου...
— Κυρία Κόφα !... Γιατί μου είπτε ψέματα !
— Πότε σου είπα ψέματα, βρέ άνόητο ;
— Νά ; δε μου είχατε πεί πως οι γυναίκες φροούν κάτω από τόν φουστάνι τους γυναικεία είδη ;
— Ναι. Σου είπα !
— Καί όμως αυτό τό κορίτσι που πέρασε από πάνου μου δε φορούσε τίποτα. Χί-χι-χι ! Τήν είδα. Χί-χι-χι !
— 'Τφού σου και δε ντρέπεται, ξεταίπωτο ! 'Ελα κοντά μου βρέ και θά σε πατήσουνε.
— Δέ με πατούνε ! 'Εγώ θέλω να βλέπω κάτω από...
Δεν πρόκανε να τελειώσει τή φράση του. Μία χοντρή και ύψηλη κυρία πέρασε από πάνου του. Τό φύλλο άνατρίχιασε και έκανε να άνασηκωθεί για να δεί καλλίτερα. 'Η κυρία τόν πήρε άναμεσα στα πόδια της ; τόν τσαλαπάτησε και τόν διαμέλισε. Στο τακούνη της κόλλησε ή αθθάδικη μυτίτσα του. Τό σώμα του έμεινε πάνω στην πλάκα τού λ'θωστρώτου. Δίγο πηγάσαν αίμα βγήκε από τις πληγές του. 'Η Κόφα τόν κάλεσε, μά τόν Καρυδοφύλλο δίν άπόντησε. Μόνον παράξε λιγάκι και πέθανε έπως πεθαίνουνε και οι άνδρες σαν τούς πάρευνε οι γυναίκες κάτω από τα πόδια τους.

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ	
ΔΕΣΒΟΥ	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Δολ.	5
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ.	2.50
ΟΙ ΣΥΝΔΡΕΞΕΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ	

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Υπομνησκόμεν εἰς τοὺς ἐκτὸς τοῦ νομοῦ μας συνδρομητὰς νὰ μᾶς ἐμβάσουν μὲ Ταχ. ἐπιταγὴν τὴν συνδρομὴν των τοῦ περασμένου χρόνου.

ΔΕΣΒΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΝΤΑΜΑΔΙΩΤΙΚΑ

ΚΑΠΟΥΤΙΣ'ΝΑ

ΑΡΒΟΥΝΙΑΣΜΑΤΑ *

Μὸ τ' ἀρχίνισι νὰ σ'μουρηγένη ἀραδιαστούκαν πὰς τ' μπιζούλα τς ἀκκλησ'ας τ' Ἀγίου Βασ'ίλ, οὐλί οἱ γέρο.

Ἡ Κουκμάνις, τοῦ Συριτέλλι, ἡ Γηρουνητῆς, ἡ Μαστρανισιάγης, ἡ Παλαμπάνις τ' ἄλλι. Ἀκμπισμένι πὰ σιὰ δικανίτ'αντουν μσουτσιμούνταν, τ' ἀμπαντέχαν νὰ σ'μάνι ἡ καμπάνα νὰ πᾶν συναγρυπνιά.

Πάνου σ' ἔφτα τὰ χέρια νὰ τ'ῖ πιρᾶ ἕνα κουπιδέλι μιγάλου-μιγάλου κουριμένου, κνιάμινου τ'ῖ σ'άμινου, τς ἱπουχῆς.

Γυρίζ' τοῦ βλέπ ἡ Μαστρανισιάγης—κόβγαν ἀκόμα τὰ μάγιατ μὸ σταφ'ιά ἦνταν πρηφανους,—μουρμούριξε τ'ῖ λέγι τ' Γηρουνητῆ.

— Ποιανούνταν ἔφτην ἡ Σουσουράδα ;

— Ἐμ' ἔ τ' γνώρωσα !

— Δοῦτι καμώματα, σὰ μποῦνι οἱ μέρεσι νὰ κάτ' σ'τοῦ σπίντουν νὰ κᾶνι καμιά δλιά, μὸ γυρίζ' μὲς σιὰ σουκάτ'ο γιὰ νὰ κᾶνι σιβντάδης ! Τς βλέπιν τ'ῖ τὰ παλικάρια τς ρουτιβγόντιν τ' ὕστιρα «γὼ θὰ τν πάρου», «ὄχι γὼ» μαχιρουνόντιν τ'ῖ χάνιν τ'ῖ τ' ζουγιήντων. Ποῦνι τὰ θκά μας τὰ χρόνια πὸ γναιῖκα ἔ βλέπαν τὰ μάτια μας !.. Τ'ῖ σ'ν ἀκκλησ'ὰ παρχόνταν κρυβζόνταν. Θμοῦμι τότισου πὸ μ' ἀρβώνιασι ἡ σ'χουριμένους ἡ πατέραςιμ,—ἀξέχαστ μέρα ἀνήμερα τ' ἁγιάς Βαρθάρας. Σκώδκα χῶρις νᾶχου χαμπάρ τοῦ πουρνὸ, ἄλλαξα, πῆγα σ'νακκλησ'ὰ, ἄναψη τοῦ τ'ῖρημ ἀπουλιτουρηγῆκα, κάτσα σ'τοῦ γκαφινέ, πέρασα τ' μέραμ, μπρὸς τοῦ βραδ πάγου σ'τοῦ σπῖτ ξαλλάζου παίρνου τ' μπακίρα σιὰ χέριαμ πάγου ὄξου πουτίζου τὰ ζᾶ, βάζου ἄχυρου σιὰ βῶδια, ἀμέγου τς κατ'ῖτ'ῖς, τ'ῖ κατέφα ἀναμένα τὰ λυχνάγια. Φάγαμ, τ'ῖ τν ὠρα πὸ θέλαμ νὰ τ'οιμηθοῦμι μλέγι ἡ πατέραςιμ,—Θιὸς σ'χου ρέστουν.

— Γιέμ ! Βγάλι τοῦ καμουτκὸς τοῦ βρατ'ῖ τ'ῖ βάλι τᾶγουραστκὸ τ'ῖ τμπατατούκας, τ'ῖ σι θέλου. Γὼ μὸ τὰ ψλιάσκα. Ποῦ νὰ πεις δεῦτιρ κουβέντα. Εἰσάσκα ἔβαλα τ'ῖ τοῦ χασιδένιουμ τοῦ μαντήλι μὲς τοῦ ζουναρίμ τ'ῖ μὴ παίρνι μὰ τ'ῖ δυὸ τ'ῖ πᾶμι σ'πιτιροῦμ τ'ῖ χουριμέν τοῦ σπῖτ.

Χτυποῦμι ντοῦ γκρίτ'ῖλα, μᾶς

ΓΑ' ΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ — ΤΡΙΒΟΛΟΙ — ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

Μὲ τὴν κινάρα

Τὸ γελεκάκι πὸ φορεῖς
βγάλο καὶ σὲ καψώνει.
Καὶ τρώει τ' ἀστηθάκι σου
Λενιώ μου, σὸν ἰδρώνει.

Ἀνδρέα Λασκαράτου

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ὁ πλούσιος ἔχει ὄλες τὶς χάρες
ἕως δ'τσι εἶνε παρὼν. Ἀναχωρῶν-
τας, τὶς παίρνει μαζὺ του, καὶ γί-
νεται τιπετένιος γιὰ κριοῦς πὸ
μένουνε.

ἀνοίγιν ἀνιβαίνουμι ἀπάνου κα-
λησπρισάμ, — γὼ ἔ θμοῦμι εἶπα,
δὲν εἶπα καλησπέρα ἀμ τοῦ σ'α-
σιμόμ ; νέησαν, — μᾶς ρίξαν δυὸ
μαξιλάρια κάτσαμ, εἶπαν οἱ γέρο
πρῶτα πάνου σιὰ χουράφια, τς
σπουρὲς, μὸ τ'ῖ τάφιρι ἡ πατέ-
ρασιμ σιὰ τ'ῖ γυρίζ' τ'ῖ λέγι.

— Γὼ χουργιανέμ μπιχέσσα
νικόρσας τ'ῖ ἠθίλα ἀμα εἶνι μὴ τοῦ
θέλιμα σας νᾶρβουνιάσουμι τὰ
μουρά μας.

Γυρίζιν μὲνα στόμα ἡ πιθιρόσιμ
τ'ῖ ἡ πιθιράμ τ'ῖ λέν :

— Ἄμ ἔφτους δὰ εἶνι τ'ῖ ἡ
θκὸς μας ἡ καμὸς. Θέλουμι τ'ῖ
καλλιῶτιρα ;

Γὼ τακούγου τ'ῖ μὴ κόβγι ὕ-
δρους. Οὐλου τ'ῖ σφούτζα τοῦ
κούτιλουμ μὴ τοῦ μαντήλιμ.

— Δλιφτιάδκου πηδὶ τ'ῖ ὄπους
πρέπ.

Νὰ μὴν τὰ πουλιουλουγοῦμι,
φουναζίν μέσα τγκουπιλούδα, μᾶς
ἔκανι ἀπὸ μὴ μιτάνοια, φούλισι
τὰ χέργια μας τς δότ'ῖ ἡ πατέ-
ρασιμ ἕνα φλοῦρι, μᾶς μιλώσαν,
— μὲκανι ντύπουν, τοῦ ξιτιλέλι μὴ
τς ἀμυγαλουπαποῦδης τ'ῖ μὲς τ'
καντύλα τοῦ νιρὸ εἶχαν τ'ῖ ρου-
δόσταμα. Ἐφτι ἦνταν τὰ γλυκά
μας, ὄχι σὰ τ'ῖ τώρα χίλια δυὸ...
σ'χῶρισιμ...

Ντ πῆρα γὼ, κάναμι τοῦ νικου-
τ'ῖ ὀργιό μας, τὰ μουρά μας, τ'ῖ
πιράσαμ ζουγιή χαρισάμινι. Ἄντι
τ'ῖ τώρα νὰ πες ἕνα λόγου σις
γυοί μας. Θὰ σι κουρουδγέψιν.—
Ἄλλους μασόνους εἶνι, τ'ῖ ἄλ-
λους μπουλσουβίλους. Ἐφτα βλέπ
τ'ῖ ἡ Θιὸς τ'ῖ μᾶς πᾶ κατὰ δια-
βόλ !..

Πάτ'ῖ σ'μαίνι, πέμ ; Σὰ νὰ ἡσ'-
νήκασα...

— Ναί, γιὰ...

— Ἄντι νὰ τραβοῦμι μέσα
προυτοῦ ἀρχινίσι τὰ γράμματα.

Σ'κουθοῦκαν, σάσαν τς σέλις
ντουν τ'ῖ παγιούκαν μὲς τν ἀκ-
κλησ'ὰ.

Δ. Ρ.

* Τὰ «Καπουτισ'νὰ ἀρβουνιάσμα-
τα» τοῦ κ. Δ. Ρ. ἂν καὶ ξεφεύγουν
ἀπὸ τὸ χιουμουριστικὸ εἶδος τῶν
«Δεσβιακῶν ἱστοριῶν» τὰ δημοσι-
εῖουμε μολαταῦτα μὲ εὐχαρίστηση,
γιατὶ εἶνε ἕνα ἡθογραφικὸ διηγημα-
τικὸν χαριτωμένο καὶ καλογραμμένο
στὸ Μανταμαδιώτικον γλωσσικὸν ἰδί-
ωμα. Συγχαίρουμε τὸν κ. Δ. Ρ. καὶ
τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς χαρίζῃ
πὺδ συχνὰ τὴν ἀξιόλογον — μιλοῦμε
εὐλικρινὰ — συνεργασίαν του.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Σὲ ξανθὴ

Τὴν τύχη σου ζηλεύουν
Ξανθίς καὶ μαυρομάτες.
Χαρὰ σις νιὲς πὸ βρῖσκουνε
τόσο θερμοῦς προστάτες.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

§ Ἄν ἦμουνα ζωγράφος καὶ ἡ-
θελα νὰ ζωγραφίσω τὸν Δεσπότην
κ. Ἰάκωβον δὰ ἔκανα κάτου ἀπὸ
μὴ κερῶνα δυὸ μέτρια γλυκά, ἕνα
λαρῦγγι ἀηδονιοῦ καὶ μὴ μὴγάλη
καρδιά.

§ Πολλὲς φορὲς συλλογίστηκα :
Θὰ ἐξακολουθεῖσαι νὰ πῆγαίνε ὁ
κόσμος σ'τὴν ἐκκλησιὰ ἂν κατα-
λάβαινε τοὺς ὕμνους καὶ τὶς εὐχὲς ;

§ Κάθε φορὰ πὸ βλέπω νὰ με-
ταλαβαίνει ὁ παπᾶς τὸν κόσμο μὲ
τὸ ἴδιο κουτέλι κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο
ποτήρι λέγω : Ὁ Θεὸς νὰ βάλει
τὸ χέρι του.

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Δὲ θέλω νὰ μάθω ποιὰ εἶσαι.»

Ο. Πορτοκάλης

«Ἄχ, μωρὲ, καὶ νᾶνταν δικὸ
μου ἀνεψοῦδι !»

Δημ. Μπούμπουρας

«Τὰ σέβη δεκτὰ οὐχὶ ὅμως καὶ
αἰ εἰρωνεῖται.»

Ν. Πετρόπουλος

«Ἄντι !.. Μὰ ντ Παναγιὰ ! Νὰ
μὴ παρασφᾶξ' γῆ Ταξιάρχης τ'
Καγιανιοῦ.»

Δ. Καρνέλλης

«Εἶσαι ἀνάπηρος = (ἀπειρος)
ἀκόμη ὡς οἰκογενειάρχης.»

Σπύρος Τζώρτζης

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

Παλαμίδα, ἂν δνειρευθεῖς τὸ
Μέγα Σάββατον δὲ θὰ φᾶς ἀρνὶ τὸ
Πάσχα.

Ἄμβωνα ἂν ἴδεις, τὴν ἐπαύ-
ριον θὰ ἀκούσεις εἰς νᾶν τὰς ἐτη-
σίας ἐντυπώσεις ἱεροκήρυκος ἀπὸ
τὸ Χατζηλίκι.

Ἄναστεναγμοῦς ἂν δνειρευ-
θεῖς ὅτι ἀκούεις, τὴν ἐπαύριον θὰ
παρευρεθεῖς ἔξω ἀπὸ τὸ λέατρον,
ὅπου περιτριγυρίζουν διάφοροι νε-
νίαι ἀνεστενάζοντες ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Ἄνθρακας, ἂν ἴδεις πλοῦτον
θὰ ἀποκτήσεις διότι οἱ ἄνθρακες
θησαυρός.

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἰπὸ Δρος Κ. Λάνδερρο

ΚΥΑΝΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἄγγλος τὶς μηχανικὸς ἀνεκά-
λυψε τὸν ἀκόλυτον τρόπον κυανο-
χρωματισμοῦ, τῶν ἐκ σιδήρου καὶ
χάλυβος ἀντικειμένων. Δάβε κα-
βουρνιστήριον καφὲ καὶ ἐντὸς αὐ-
τοῦ θέτει τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁ-
ποῖα περιστρέφω διαρκῶς ἐπὶ τοῦ
πυρὸς καὶ πυρῶνόμενα θὰ δελεῶσιν
ὠραῖον κυανὸν χρωματισμόν.
(Ἐκδοσις Σαλιβέρου 1925 Σελ. 12)

ΝΟΙΩΣΜΑΤΑ

Ἄν πῆρασιν ἀνοίγου δρόμου
θάματα τ'ῖ κλιμάτα.
Τ'ῖ ἀπὸ πῖσου ἀπ' ντ πηρῶσ'ἀμ
τάματα, τριχάματα.

(Μὰ τοῦ καταπᾶρ τ' ἡμῶς
ἔν εἶνε ἔφτου π'βᾶξ' ἡ νοῦς).

Λύσις : Μαχαίρι.

Σὲ παλιὸ σκοπὸ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ξέρω ἕνα Ἄρχοντα πὸ ξέρει νὰ
Ξανθίς [γλεντᾶ

Καὶ τὰ ὄμορφα κορίτσια παίρνει
[πάντα ἀπὸ κοντά.

Πὸ δὲν τὸν μέλλει καὶ τ' ἀφτί του
[δὲν ἰδρώνει

γιὰ τὸ τί λείει ὁ κόσμος, μόνου.
[καμαρώνει.

Καβάλα πάει πάντα μὲ μὴ λι-
[μουζίνα

κ' ἔχει συχνὰ σὸ πλάι' του καὶ
[μὴ τσαχπίνα.

Τὶ κι' ἂν κόσμος πῖσω του σταυ-
[ροκοπιέται !

Αὐτὸς περνᾶ καμαρωτὸς, σὰ νὰ
[καυκίεται,

πὸ εἶνε τάχα σιὰ καθήκοντά του
[συνεπῆς,

σὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου ! Τὶ νὰ
[πεις !..

Κορίτσια ὄμορφα τὸ νεῦ σας φυλα-
[χθεῖτε !

Στοῦ Ἄρχοντα τὰ δύχτια, ὡ' ἔμῃ
[νὰ μὴ μπλεχθεῖτε

Κ' ἡ λιμουζίνα ἂν σὰς πλανέψει
[κάνετε τὴν πάπια

Νὰ μὴ σὰς γράψει, σὸν τὶς ἄλλες,
[σιὰ κιτάπια.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ

ΠΑΡΑΣΑΚΙ

(Μαθήτρια πρὸς μαθητὴν)

Στρατάκη μου, εἶσαι τέρας !
τὸ ποιημά σου ἔπεσεν

σιὰ χέρια τῆς μητέρας
καὶ μὴ ρωτᾶς τ' ἔξωλο
ἔφαγα, πῶχω φίλο !

Ἄκου κουτὲ, Στρατάκη !
Ἄλλοτες ραβασάκι

νὰ μὴ μοῦ γράφεις. Νὰ μοῦ λὲς
ὅτι ἔχεις, σὸ θρανετο μας.

Καὶ δὲνεῖνε σωστὸ νὰ κλαῖς !
Πρέπει νὰ καταλάβεις

μονάχος σου, ἂν σ' ἀγαπῶ.
Εἶνε ντροπὴ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Καὶ μὴν αὐτοκτονήσεις
γιατὶ θὰ μὲ λυπήσεις.

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Π. ΔΟΥΚΑΡΕΛΗ. «Ἡ ξανθὴ προστα-
τευομένη».

ΧΑΡ. ΜΠΙΝΟΥ. «Μεταμεσονύκτια γυ-
ματα».

Δ. ΒΑΡΕΑΤΖΙΑΝ. «Οἱ παλαμίδες τοῦ
Τσαλδάρη». Σύγγραμμα ἐπιστημονικῆς
φύσεως, μεταφυσικὸν μὲ πρόλογον τοῦ κ.
Δ. Ζαφειράκη.

Μ. ΚΟΥΡΤΖΗ. «Δομῆ», τῆ συ-
νεργασίᾳ τοῦ κ. Τσαμπλέρ.

Γ. ΠΑΡΑΔΕΛΗ. «Δεσβιακὰ νέε».

Δ. ΔΕΜΟΝΟΥ. «Περὶ ἀγροτικῆς ἀσφα-
λείας».

Γ. ΠΕΠΙΔΗ. «Περὶ μέλιτος».

Θεάματα

Σαπφώ. «Τὸ ἐπίσημον θεω-
ρεῖον».

Πάνθεον. «Ἡ Ἀγγλία διευ-
θύνει».

Μακρυγιαλός. «Οἱ ἐπίσημοι
περίπατοι».

«Ὀλύμπια». «Δοῦμεν».
Κ. Φρούριον. «Βέρα».
«Κρίνος». «Οἱ ξενόχτηδες».

ΜΑΣΤΙΧΑΓΚΑΘΑ — ΑΣΤΙΒΕΣ — ΑΓΑΝΑ

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΟΔΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Προσφυγικός Συναικισμός)

Η ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ

Υπό Βαρωνίσκης ΤΑΦ

Δύσκολοι είναι αι συστάσεις εις κάθε οικογενειακήν συγκέντρωσιν όπου έχουν προσκληθεί πολλοί άγνωστοι μεταξύ των. Η οικοδόσποινα και πρό πάντων ή έψίπλωτος τά φέρνει πολλάκις σκουρα διότι και αύτή ή ίδια άγνοεί ή λησμονεί τά όνόματα των προσκαλημένων. Εις τοιαύτας περιστάσεις δύο διέξοδοι υπάρχουν. Η έρωτώ ή οικοδόσποινα τόν καθένα επισκέπτην πριν εισέλθει εις τήν αίθουσαν τώ όνομά του : «Με συχωρείτε έλησμένησα τώ επίθετόν σας». Η, όταν είναι πολλοί οι νεοεισερχόμενοι, λέγει άφελώς και εύκρινώς ώστε να άκουσθεί υπό πάντων : «Θά μου έπιτρέψετε να σάς παρακαλέσω να αυτοσυστηθείτε». Οπότε αρχίζουν οι νεοεισερχόμενοι να λέγουν τά όνόματά των οι δέ καθήμενοι τά ίδια των. Ο τοιούτος εύκολος και αυτόματος τρόπος συντάσεων, συνηθίζομενος πολύ εις τά σαλόνια τής πτωχικής και τινά τής μέσης τάξεως, δύναται να όνομασθεί Ίουδαϊκός, διά τόν θόρυβον πού προκαλεί έξαφνικά.

Όταν εισέρχεται τις εις αίθουσαν όπου έδρίσκειται μεγάλη συντροφία και τόν παρουσιάζει ή οικοδόσποινα τι θα πράξει ; Η προμάχη μου Βαρώνη λέφρόνει ότι έπρεπε ένας τζέντλεμαν να άρκασθεί εις μίαν βαθειάν σιωπηράν όπέκλισιν. Άλλοι διδάσκαλοι τής καλής συμπεριφοράς συνιστούν έλαφράν όπέκλισιν μετά θορυβώδους ένώσεως των τακουινών, κατά τώ μιλιταριστικόν σύστημα. Η Λαίδη Γουίπελς έπιμένει ότι ή έλαφρά όπέκλισις πρέπει να συνοδεύεται με τήν έρώτησιν «πώς είσθε ;» Όλοι οι τρόποι συνηθίζονται και σήμερα. Έκείνος πού είναι άσυχώρητος και άχώνευτος είναι ό εξ Άμερικής υπό των επανακαμαπτόντων δολλαριούχων εισαχθείς, όστις όποχρεώνει τόν νεοεισερχόμενον εις τήν αίθουσαν να πιάνει τά χέρια των καθήμενων με τή σειρά λέγων εις τήν κάθε χειραφίαν : «Έχω εύχαρίστησιν». Όταν παρουσιάζομεν κοινόν θνητόν εις έπίσημον πρόσωπον, όπως λ. χ. εις τόν Μητροπόλιτην δέν αναγγέλλομεν παρά τώ όνομα τού κοινού θνητού. Διότι άλλως κινδυνεύομεν να άκούσωμεν από τώ στόμα τού συνιστωμένου : «Κοροϊδεύεις τώρα, πού δε γνωρίζουμε κοτζάμ Δεσπότη !»

Όλοι τώ ραντεβού σας στή «Σαφώ»

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

«ΕΙΚ—ΟΥΛΣΟΥΝ !»

Το'ι τ' χρόν, γκμπάρι, Έπός άνέστ ! Έστλας το'ι μι τούν Ουρέστ τού Κυπριανό μι άράδα γραμματέλι τ' Μουγάλι τ' έδουμάδα για να ς' πώ καλή Δαμπρή. Πήρις του ; Τώρα έ

αδριπους να στείλι μι [μπορεί γντ πόστα γραμματα, γιατί κου- [στίζιν Το' εγριτουτου γώ μι [τουν Κώστα τ' Τσάτς τού γιού το'ι πρώτουμ φίλου, λουγαριάζου να στού [στείλου.

Πρέπ να κάνου οίκουνουμία, π' λέγι λόγους, το' άπι τ' δραχμή γιατί έχου μουγάλι καμολ άντουδς γνώρα τ' Γιουργία το' έξουδα πούλι μουγάλα. Ός το'ι τ' πλιού, γκμπάρι, τού γάλα, νάνταν μέδους (1) καχπιτάρα γύριθίντου. Έ δινι πιντάρα έχις δέν έχις ! Φτή θέλι τού θκόντζ, πι τούν Τινι τούν αγαπσκότζ.

Είνι τώρα τρεις έδουμάδς π' δλέβγου το'ι κηριτζου χλιάδς άμ χανώντι πριν να τς δώ !

— Πέριμ μπουόντρα, πάρ καπέλου κότσου για τ' άχελιαμ θέλου !

Το' ού καημένους γώ πληρώνου το' έβιετς, γκμπάρι, μόπους δρώνου στού πατάρ, το' ούλι νύχτα πώ.

Νάχουμ μπάρμ ινιτιρέσου ! Μιά φουρά ά μήφι να πέσου δίπλαντζ, κάνουτα χαλάλι.

Άμ τού πέσ'μου τ' άνιθάλι ούλουμένα το'ι πηδέγγιμ.

Όρις ώρις, κουρουιδέγγιμ, λέγου μι τού νούμ, το'ι θμόνου 'πειτα πάλι μιτανουίνου το' ούλου παίρνου άπουμουνη.

Πριν τ' Δαμπρή, ήλιγι νηστέγγου τώρα λέγιμ πούς πουνεί γι άφαλόσιντζ ! Έ ντου πατέγγου ν' άφαλιάζιτι νειά γινάικα.

Το' όστια πώς τρώ για δέκα ! Στού φαγι λέγου μπουρούμι 'πειτα τ' νύχτα το'λουπουνιούμι ;

Ήθραμίντου, δλέπ, άτζικίνι (2) το'ι κουμάτ άχμάκι τούν Τινι το'ι τούν πατζουμι σά νι κάτα π' πέφτ στα νύχιατζ τού πουτκέλι !.

Όχι ! Δέ θγαίνι έφτη γή στράτα ! Έλα άπ' τού μουνοπατέλι Γιουργίαμ κατιργάρα, ειδημή δέν έχι πιντάρα !

Γιάφαλός πλιά πρέπ να γιάνι άλλουδς χάνις του τού Μαμάνι. Φέβγι στν Άγιάσ'ου, πά στ φουλιούδαντ το'ι ςτ μπιντάμουρφ τν ιγνικουδαντ πού δέν άφαλουπουνεί...

Πά ζουπίσου στού μπαρέλιντ το'ι στού σπλαγγουντ τού Μπουτέλιντ. «Εικ-ούλσούν» το'ι γή σκηνή το' οι χουροί το' οι θγιατρίνς πι τν άράδα οι φουφουπενίς.

TINIS

ΑΒΕΙΛΟΓΙΟ. 1. Νάτανε τρόπος. 2. Δάγγον.

«ΛΟΥΜΕΝ»

Προχτές βράδυ έγιναν τά εγκαινία τού νέου Διμενικου φωτισμού. Είνε πραγματικά ιδεώδες τώ σύστημα των «Λούμεν» και άς είναι άγνωστο στην Ελλάδα και τώ ηλεκτρολογικόν τμήμα τού ύπουργείου μας ! Ο «Τρίβολος» παρά τήν αντιπάθειά του στα λιβανίσματα συγγαίρει τήν Ηλεκτρικήν Έταιρεία και τή Διμενική Έπιτροπή για τώ προοδευτικό έλμα—υπό τήν προϋπόθεσιν βέβαια πώς είναι και οικονομικό τώ σύστημα.

Η στήλη της XI Μούσης

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Άνθισαν πάλι τά κλαδιά μα στη δική μου τήν καρδιά προβάλ' άραχνιασμένο Ένα Πάσχα ματωμένο.

Έτσι και άλλη μιιά φορά πρό είκοσιπέντε χρόνια.

Οι ζωντανοί άν λησμονούν οι πεθαμένοι δέν ξεχνούν και σου φιλεύουν άλλη μιιά ματοβαμένη Πασχαλιά, για να θυμάσαι αιώνια τά παιδικά σου χρόνια.

ΜΑΡΙΑΜ

ΣΗΜ. «ΤΡΙΒ.» — Οι άναγνώσται μας θα ίδουν με χαράν, όπως και ήμεις, τήν άναβίωσιν τής ποιητικής διαθέσεως τής XI Μούσης τής Λέσβου. Μάς είχε λησμονήσει τόσο, πού σχεδόν είχε λησμονηθεί. Τήν εύχαριστούμε και, σύμφωνα με τήν έπιθυμία τής, θα σεβώμεθα και τώ κείμενον και τήν όρθρογραφίαν των λαξευτών τής στίχων.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

(Σχολείον Πετεινού)

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ—ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Τώρα μπαίνουμε στο τραίνο και τραδοίμε ά Κιφισσί, πού έγώ θα διηγούμαι και θ' άκουδς μονάχα έσύ. Άφησε λοιπό, να φύγει άπ' τώ νού σου ή κάθε σκέψις περι έθνοδς, περι κράτουδς, γιατί τώρα, Κουκουρίχο, πās να κάνεις επισκέψεις και τού θέρουδς περιπάτουδς.

Κουναί—του λέ παιύ

εί φλερι λορνατζέ, όπου βρίσκειδς φαί κι' όπου παίρνεις μεζέ ; όπου φούντα φουά εις τήν 'κάθε έποχή και τώ λέν Κηφισσά και τώ λέν έξοχή ;

ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Κατά τήν έκφοράν τού έπιταφίου των Στρατώνων συνάδελφοδς γνωρίζων τά παρασκήνια τού Συντάγματου, παρετήρησεν ότι οι παρακολουθούντες αξιωματικοί έδάδιζον κατά τετράδς, εκάστης των έποίων συμμετείχε και εις παρατηρητήδς τής δράσεως, δια να άπαγορεύει, προφηνώς, τάς όμιλίαις κατά τήν πένθιμον παρέλασιν.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

Η μόδα των γυναικων με άνδρικό κουστούμι άκαμε τήν εμφάνισιν τής και εις τήν πόλιν μας, χάρις εις δύο άγγλίδας περιηγητρίαις. Τώ άνδρικόμορφον ζεύγος ιδών ό φίλος ράπτης κ. Μανώλης Σολογένης, ειπε :

«Τούτη τή μόδα τή μπεγέντσια και γώ ! Μακάρι να πιάσει πάσαι ζετοιμπλιάσουμε και μείς οι ραφτάδες σαν τούδς μπαρμπέρηδες με τήν όντουλασιόν».

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Ο κουρεύς.— Σας ξούρισα έγώ άλλη φορά κύριε ;

Ο πελάτης.— Όχι. Αυτή τήν πληγή πού βλεπεις τήν πήρα στο δυτικό μέτωπο.

Ο σύζυγος.— Έπι τέλους, άγαπημένη μου γυναικούλα κατώρθωσα να ξεφλήσω σήμερα όλα μας τά χρέη.

Η σύζυγος.— Δίξα τώ Θεώ ! Όποτε μπορώ πάλι να ψουνίζω στα μαγαζιά βερεσέ, χρυσί μου !

Ο Δασκαλος.— Πι έτι προύοντα παράγου αι Ίλι ;

Ο Μαθητής.— Δέν ρω, κύριε.

Ο Δάσκαλος.— Για κεφου. Να σε βοηθήσω. Τή ζάχαρη από πού τήν παίρνομε ;

Ο Μαθητής.— Τή ζάχαρη ; Άπό τώ γειτονικό μας σπίτι.

— Γιατι τής είπες τής κυρίας Χ. πώς απέθανεν ό άντρας τής, άφου ζεί ;

— Γιατι ήθελα να τήν πιδεάσω ! Αν τής έλεγα μονομιās πώς έχασε τά λεφτά τής θα μπορούσε να πάθει.

Παιδικό πνεύμα.

Η Άνίτσα είναι άνεψιά γιατρού και βρίσκεται με τή μαμά τής στο σπίτι τού θείου τής. Άκούοντας τήν εξαδερφούλα τής να φωνάζει τώ γιατρού «Μπαμπά» λέγει στή μητέρα τής, κοροϊδευτικά:—«Μαμάκα ! Η Άγλαΐτσα τώ γιατρού τόν λέει Μπαμπά!».

Ο ΚΟΥΜΑΡΑΣ

ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ

Υψηλός και 3 ώριος έφηθος κάλφας κουρεΐου τής πόλεώδς μας, επιθυμήσας τήν ξανθήν γυναίκα πελάτου του, παρά τήν βιβλικήν έντολήν, και φαντασθείς ή πληροσφορηθείς ότι ή απόκτησις τής προϋποθέτει τήν ύπαρξιν τουλάχιστον 500 δραχμών, ήγόρασε κουμαράν, τόν εκλειδωτε μέσα σε άποκρυφον τυούλαπι και ήρχισε να άποταμιεύει εκεί τά φιλοδωρήματα και τά περισσεύματα τού μισθού του ύποβάλλων τόν έαυτον του εις σκληράς στειρήσεις.

Τόν σκοπόν τής άποταμιεύσεως μωρισθείς άγνωστονπώς φαρσέρσουάδελφός του ήνοιξε με άντικλειδι τώ έρμάρι και εκέλλησε επάνω εις τόν κουμαράν τήν επικίνδυνον επιγραφήν : «Υπέρ τής Καδ Τάδε».

ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΣΠΟΤΗ

Ένας παπās—δε μάς ειπαν ποιόδς—άπαίτουσε λεφτά από τις γυναίκες πού πήγανε να μεταλάβουν τώ Μ. Σάββατο, ως άμοιβή για τήν όμαδική συχωρητική εύχη πού διάβαζε πάνω από τά κεφάλια τους. Καί άρνήθηκε να μεταλάβει κάποια κυρία πού ήθελε τζάμπα τώ σώμα τού Χριστού.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΝΕΚΑ Η ΑΡΓΙΑ. «Η άργια μήτηρ πάσης κακίας!» Έτσι πιστεύεται γενικά. Και όμως δεν είναι έτσι. Η άργια είναι πολλές φορές και μητέρα καλών και θεαρέσιων πράξεων, όπως διεπίστωσεν και ο Σεβασμιώτατος και το τόμισε και στο δευτερανουστασιατικό του λόγο. Έφέτος είπεν οι χριστιανοί επέδειξαν περισσότερο προσήλωσιν εις τα θεία, από όλα τα τελευταία χρόνια. Όχι μονάχα στις αγρυπνίες αλλά και στις ώρες της Μ. Παρασκευής και στη λειτουργία του Μ. Σαββάτου οι ναοί ήσαν κατάμεστοι. Είμεθα βέβαιοι ότι του χρόνου ή προσήλωσις θα είναι άνευ προηγουμένου. Διότι οι χριστιανοί δε θάχουνε καμμία άλλη δουλιά και θά ξημερωβραδυάζονται στις εκκλησίες.

Η ΚΡΙΣΙΣ. Μήδε μία ντουφεκιά, μήδε ένα βαρελάτο δεν έχαιρέτησε την Ανάσταση του Χριστού στους ναούς. Η αστυνομία κολακεύεται να πιστεύει πως το βάρβαρον έθιμον εξέλιπε χάρις εις τα μέτρα που είχε λάβει. Ημείς νομίζουμε πως τα μέτρα ήταν έντελως περιττά. Το βάρβαρον έθιμον το κατήργησεν ή κρίσις. Θάτανε πολυ παράξενο οι χριστιανοί που φάγανε την πασχαλινή τους σουπα από παλαμίδα να ξεδέφουνε κεφιά για τράγκες και πυρομαχικά.

ΞΕΡΟΥΝΕ ΤΙ ΘΕΛΟΥΝΕ. Οι χριστιανοί ψοφούνε για παράτες και προτιμούνε τις εκκλησίες που έχουνε τιμητική φρουρά για την τάξη. Υστερα όμως από κάθε τελετή οι ίδιοι χριστιανοί δυσανασχετούνε και γκρινιάζουνε. — Τι γυρεύουνε οι σακαράκες στην εκκλησία και δε μάς αφήνουνε να λατρέψουμε το θεά μας, όπως θέλουμε! «Πήγαινε από δω!.. Πέρασε από κει!.. Στάσου πιο πίσω!» Κόβω το κεφάλι μου αν ξέρουνε τι θέλουνε.

Την άπορία μου διατύπωσεν άξωματικός που έκανε 20 χρόνια τελετάρχης και μπορεί ναχει αυθεντική γνώμη.

Και όμως είναι πολυ απλό το τι θέλουνε οι χριστιανοί. Τη θέλουνε την παράτα, υπό τον όρον να είναι όλοι εις το έσωτερικόν της.

ΚΑΙ ΟΔΙΓΟΣ ΓΑΣΠΑΡΗΣ. Τη στιγμή που άνοιξε τα χείλη του ο Δεσπότης για να ψάλει το πρώτο «Χριστός Ανέστη» στην εξέδρα, ο Παντελάρας έκλεισε το μαχαίρωτό διακόπτη και το καμπαναριό της Μητροπόλεως άναψε και κόρωσε. Και ο κόσμος θυμήθηκε την Ηλεκτρική Έταιρεία και τον Καρδινάλιον της. «Όπου βάλει ο Μιχαλάκης το μαχαίρι του, — είτε περι Άγροτικής Έφορής είτε περι Άναστασίας — πρόκειται — το έκτυφλωτικό φως, παιδαρχημένο, σταλάζει στις νύκτες τη χαρά και ευπνύσει τη σουμακική διάθεση άκόμα και στο «Τρίβολο».

ΚΡΕΜ ΣΤΟΙ ΚΗΠΟΙ. Σα βα-

ρέλι με παστά ο περίβολος της Μητροπόλεως στη δευτερανάσταση. Και γύρω τα μπαλκόνια και οι ταράτσες κρεμαστοί κήποι με προκλητικά φρούτα. Το ρεκόρ είχε και έφέτος ή φιλόξενη ταράτσα του κ. Κωντή, σταλισμένη σαν επιτάφιος με τα όμορφότερα λουλούδια.

ΤΟ ΕΘΙΜΟΝ. Πολυ διασκεδάζει τους Μυτιληναίους το τοπικόν έθιμον, που υποχωρώνει το Δεσπότην να πίνει επί του θρόνου του σοφιστού Δεσβώνακτος του Ποτάμαρος, υπό τα ζηλότυπα όματου του φιλοχρήσιου ποιμνίου. Ο Σεβασμιώτατος λέγει, ότι το έθιμον καθιέρωσε παλαιός φυγόπνος προκάτοχος του, βαρυνόμενος να επισκέπτεται τους χριστιανούς κατ' όικον και επιθυμών να τους ευχήθει το «Χριστός, Ανέστη» με ένεν κόπον. Πιθανόν, να έχει δίκαιον ο Σεβασμιώτατος ως προς την άρχην του έθιμου. Θα παραδεχθεί όμως ότι δια την εκάχην μας άποτελεί ένα σκανδαλώδη συμβολισμόν. Ημείς τουλάχιστον φοβούμεθα ότι μετ' όλίγον το φιλόχρησιον ποιμνιον, δεν θα ίκανοποιείται με το να του πατά ο Δεσπότης του, το κενόν ποτήριον, δίχην γλυμμένου κοκκάλου.

ΤΙ ΚΡΥΒΕΙ Ο ΣΙΤΖΑΝΤΗΣ. Όσοι έπεσεκώθησαν τον Μητροπολίτην, μετά την δευτερανάστασιν, δια να λάβουν τας εύχας και τα όα του θα είδαν ένα όραιο σιτζαντέν άπλωμένον επάνω εις το γραφείον του και θά έκέκωθησαν ίσως ότι ο σιτζαντές, έπειχε θέσιν τραπεζομάντηλου. Δια τον δημοσιογραφικόν όμως όφθαλμόν που δεν άρκείται να βλέπει μόνον την επιφανείαν των πραγμάτων ή παρουσία του σιτζαντέ είχαν άλλον σκοπόν πρακτικώτερον. Να σκεπάσει το γραφειον του Δεσπότη, δια να μη φαίνονται τα βουνα των έντύπων, των έγγραφων και των χαρτιών που άποτελούν ένα άτακτον σύνολον, φαίνονται σαν της καλαβής τα μαλλιά, και δεν υπάρχει κανένας τρόπος να τακτοποιηθούν χωρίς να χάσει τον μπουσουλα ο Μητροπολίτης. Λέγεται ότι ο κ. Ιάκωβος μέσα εις τον τρικυμώδη χαρτινον ώκεανόν του γραφείου του εδρίσκει εύκολότατα το χαρτί που θέλει ανά κώσαν στιγμήν, και αντιθέτως αντιλαμβάνεται άμέσως και το παραμικρόν ανακτόμα των χαρτιών του από ένα νοικοκυρστικο χέρι. Έξ ου συμπεραίνομεν ότι αν ο Σεβασμιώτατος δεν ήτο Δεσπότης θά ήτο άσφαλώς συνάδελφος.

ΓΙΑΤΙ ΤΡΙΑ Ζηλότυπος χριστιανός άναγνώστης μάς έρωτά: Γιατί ο Δεσπότης έδωσε τρία αυγά στον κ. Πετρόπουλο μέσα εις κόκκινον τρανσπαράν σακκούλακι, ένφ σε μάς μόνον άπό ένα; Μα άπλευστάτα. Γιατί ο κ. Πετρόπουλος είναι Δήμαρχος.

ΤΑ ΕΝ ΟΙΚΩ ΜΗ ΕΝ ΔΗΜΩ Η' ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Δύο άγγελήρια θανάτου, του αυτού προσώπου, διαφορετικά όμως κατά το μέγεθος και τας υπογραφάς των τεθλιμμένων, τοιχοκολλημένα δε το έμ παραπλεύρως του άλλου ή επί του άλλου, δεν είναι σύνηθες φαινόμενον. Δι' αυτό οι μη παρατηρητικοί διαβάζει, βλέποντες τα έν λόγω άγγελήρια διερωτώντο προχθές τι παθόντες οι πενθούντες προσεκάλουν χωριστά και ένυπογράφως οι άδελφοί και χωριστά οι άνώκεμοι συγγενείς τους τιμώντας την μνήμην της μεταστάσης, όπως εύρεστούμενοι, ανυποδύσουν την έκφοραν της. Άλλοι έλεγαν ότι ο θάνατος, τασου έχαραποίησε τους πενθούντας ώστε να οπεύσουν ποίος να πρωτοαναγγείλει τα πένθημα γεγονος. Άλλοι ότι μέσα εις την λυπη και την σύγχυσίν των δεν είχαν την νηφαλιότητα να συνεννοηθούν με ταξύ των και παραγγίλειν εκάστη μερίς τα άγγελήρια εν αμφοί της άλλης. Καμμία εν ταυτοίς από τας έξηγήσεις αυτές δεν είχε όρθή, δια τους έξης δύο λόγους. α) Διατί και των δύο έντύπων η άρα της έκφορας συμπίπτει ακριβώς και β) διότι και των δύο άγγελήρια αι ύπογραφαι ήπέκειον ένφ στικώς τους «ληροίς συγγενείς» και κατά πατροπαράδοτον έθιμον αι άμπεγράφοι τους ύπογράφουν ύπάρχοντες και μη ύπάρχοντες, έόντας ή άκοντας.

Η μόνη κοινή άπομένουσα έξηγήσις του φαινομένου είναι ότι οι πενθούντες ήσαν μαλωμένοι μεταξύ των και δεν έδέχθησαν να συμφιλιωθούν ούτε και πρό του φέρου του της πολυλαύστου νεκράς.

Εύνοητον έστι ούτε εις ήμεις ούτε εις τον κόσμο — δεν θά έπρεπε κανένας λόγος έφ' όσον πρόκειται περί οικογενειακών διαφορών, αν οι πενθούντες δεν έσπευδον να διαλαλήθουν, εις τα πέρατα της πόλεως, ή διά τοιχοκολλημάτων τας περί αν πρόκειται οικογενειακάς των διενέξεις. Άνθρωποι, άίματα όλοι και όλοι οι συγγενείς — λίγα παλά — τσακωνόμαστε μεταξύ μας, και πρό πάντων όταν υπάρχει και κληρονομία στη μέση. Μα δε βγαίνουμε στα τρέστρατα να τα κκαρίζουμε!

ΑΝΤΙ ΑΜΝΟΥ

Όπως άλλοτε και από τα πιο φτωχικά τραπέζια δεν έλειπε το πασχαλινό άρνίετσι καλέφτος από κανένα σπίτι της μεσαίας και φτωχικής γάξεως δεν έλειπεν ή πασχαλινή παλαμίδα. Οι χριστιανοί φάγανε σουπα από παλαμιδοζούμι, βραστή και του φούρνου, όπως άκρωώς συνέβαινε άλλοτε με τον άμνον. Το δε σύνολον της διαπάνης έραχ' 8 αντί 40. Καί ηλόγησαν τον κακίαν Χατζάκη με τα σωτήρια και φιλάνθρωπα γυμνάσια του.

Μετά πάσης άφανατροφικής παρατίξεως έγινε ή έκδρομή της Πέτρας με το «Φωκίων» που το κυβερνού ο λεβέντης καπταν-Γκιόφης. Μετέσχε πλήθος κόσμου καλόν και κακού δεδομένου ότι επί των καταστροφών έπαίξετο μακαμπούτι εις δε το σάλονι μπριτζ, προεάρχοντας του κ. Δημ. Παπαπέτρου.

Αίσθητον επρόξενησεν ή άκουσία του Σερ Μαντραχάλεφ και του ξίνθου πρίγκιπος της ελαστικής ρόδας.

Οι έκδρομείς τόσο κατά την μεταβάσιν όσο και κατά την επιστροφήν διετέλουν έν εύθυμία. Τα όσματα δεν έλειπεν. Τονναντίον εκτός από το ομαδικό τραγούδισμα του «Γελεκακίου» και του «Αητού ο γυιδε» έτραγουδούσαν και δύο όραίες κυρίες τη συνοδεία πιάνου με φωνή γλυκιά σαν των Σειρήνων. Το ρεκόρ όμως της εύθυμίας, είχαν οι δύο φίλοι κ. κ. Φώτης Ράλλης και Τζών Κεχαγιάνς οιτινες κατά το βραδυνό μακαρισμύ υπεβάλαν έξ άπροσεξίας, εις τας δυστυχείς συζύγους των υποχωρωτικών θαλάσιονλουτρόν μεχούς δσφύος.

Ηκούσαμεν ότι οι πράκτορες έγιναν κομμάτια με το να περιποιούνται τους έκδρομείς. Συγγαίρομεν τους λευγείς πράκτορας δια την αυτόθυσίαν των. Εύτυχώς ο φίλιτος κ. Άχιλλεύς Κουρκουλής δεν έτεμαχίσθη, ως μη μετάσχων της έκδρομής.

Παρ' όλίγον να λησμονήσωμεν τον χορόν. Διεκώθησαν οι κ. κ. Τζάκος Κάμφωνας και Τένης Δημητριάδης. Εντύπως προξένησεν ή άποχή από του χορού της όραίας δεσποινίδος ΙΝ. με τα τσακίρικα τα μίτια. Η άποχή άπεδόθησε την παρουσίαν σιβαρού άθλητού όστις, αν και σπόρτσμαν, άπεχθάνεται τους μοντέρνους χορούς.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΟΔΩΝ

Ο «Έλευθερος Λόγος» εις ένα άρθριδίον του σχετικόν με την φαπλατουσίην του κ. Παπανδρίου κατά την συζήτησιν του φοιτητικού Νομοσχέδιου, παραθέτει και έν τερτάστιχον, που άακχοάχησαν και τρχύουθεν, λίαν, εις φησεται εις όρος του «ύπαρέχου» τέως ύπουργού της Π. Δεας.

Ίδεν το τερτάστιχον: «Όργανισμόν μάς βάλανε για να μάς καταστρέψουνε τας περιόδους κώφους για να μάς λιγυστέψουνε. Άν κήναι κανείς από τους δυο τελευταίους στίχους, το τερτάστιχον έχει ποιηθεί από φοιτητριάς. Περ έχει όμως μίαν χονδρούδη αντίφασιν. Διότι ως γνωστόν, το κώφμα των... περιόδων δεν συνεπάγεται ελιγδύστερα αλλά τόνναντίον αύξησιν του άνθρακίνου και έντεπως και του φοιτητικού γένους.